

O probă de foc

„Ce este cu tine, bunicule? Credeam că ai parcurs deja o bună bucată de drum, și când colo te găsesc încă acasă.”

Cel care vorbise era un băiat crescut frumos, de cincisprezece ani, cu fața bronzată și cu ținută dreaptă. A pășit repede prin odaie spre bunicul care ședea lângă sobă. Darius Spence, canadianul bătrân, încă viguros, și-a încrețit dureros fața, în timp ce își lăsa privirea să se odihnească pe vioara sa, care zăcea pe masă lângă el. Pe trăsăturile sale se citea tristețea, dar încă nu venea niciun cuvânt de pe buzele sale.

O femeie mare, uscățivă, după toate aparențele ceva mai tânără decât Darius, a venit repede din bucătăria casei din bârne, la sunetul glasului sonor al băiatului, și s-a așezat între omul bătrân și băiat.

„Da, Harry, aceasta este o nenorocire tristă”, zicea ea, clătinând dureros din cap, „o nenorocire tristă, spun. Bunicul tău a alunecat în șopronul de lemne, în timp ce căuta un topor, și și-a scrântit piciorul. Dacă n-ar fi tocmai astăzi nunta lui Kitty, tot n-ar fi cel mai rău lucru care i se poate întâmpla unui om. Dar tu știi bine că nu poate nimeni să cânte așa de bine ca bunicul tău la turele printre mese. Oamenii încă mai întreabă de el când ...”

Dar aici, bătrânul a întrerupt pălăvrăgeala surorii sale. El știa că altfel va trece încă multă vreme până când ar ajunge la cuvânt; și a spus pe un ton trist:

„Acum patruzeci de ani am cântat la nunta bunicii lui Kitty, acum douăzeci de ani am cântat pentru mama lui Kitty, și oare astăzi, Kitty să nu aibă parte să audă cântece de sărbătoare? Timpul este prea scurt ca să se mai găsească un alt cântăreț.”

„Bunicule, pot să merg eu?” a strigat Harry dintr-odată. „Tu m-ai învățat toate cântecele tale. Și chiar dacă nu pot să cânt așa ca tine, Kitty sigur va prefera să vin eu, decât să nu cânte nimeni la nunta ei!”

Chipul bătrânului s-a înseninat la aceste cuvinte.

„Bine, băiatul meu, aceasta este o propunere excelentă!” a spus el bucuros. „Cântecele simple știi să le cânți bine. Dar”, a adăugat el îngrijorat, „tu ai fost deja azi-dimineață la vânătoare, iar Kitty locuiește departe și tu mai ai de făcut o muncă obositoare. Te vei descurca?”

„Nu face nimic, bunicule, sunt tare”, a strigat Harry cu ardoare, „și chiar dacă în noaptea aceasta voi dormi puțin, voi recupera eu iarăși. Te rog, lasă-mă să merg, bunicule, lasă-mă să merg!”

Bătrânul și-a trecut drăgăstos brațul pe după băiat și a spus:

„Atunci, du-te cu Dumnezeu, Harry! Să te las să mergi singur, n-aș avea curajul, dar te încredințez Lui. El poate să te păzească tot așa de bine cum m-ar păzi pe mine. Harry, băiatul meu, vei merge cu încredere în El?”

„Da, bunicule”, a spus Harry serios.

„Atunci va trebui să te grăbești, băiete”, a spus tanti Susi, care alerga ocupată încolo și încăoace. „Îți voi pregăti repede hainele tale cele mai bune. Bine că le agăț întotdeauna la locul lor periate curat. Eu rămân cu principiul: făcut este făcut și amânarea aduce amânare. Și vezi tu ...”

„Bine, bine, soră”, a întrerupt bătrânul iarăși vorba vorbăreței, cu tonul său ferm, liniștit, „numai să pregătești repede ceva de mâncare. Între timp, Harry poate să-și îmbrace hainele de duminică.”

Tanti Susi și Harry erau obișnuiți să asculte de acest glas și astfel n-a durat mult până când Harry ședea la o mâncare simplă, în costumul său de duminică.

„Du-te acum cu Dumnezeu, băiatul meu!”, a reluat bătrânul serios. „Gândește-te la El atât pe drumul singuratic, cât și în toiul atmosferei festive.”

„Da, bunicule”, a făgăduit Harry încă o dată. Cât de puțin bănuia el, când a făcut această promisiune, la ce probă grea avea să fie pusă încrederea sa!

Învelit în cojocul său gros, pe cap cu căciula căptușită de blană, cu clape pentru urechi și la subraț cu vioara bunicului, așa și-a început Harry drumetia. Era ora patru când a părăsit casa din bârne. Domnea un ger tăios. Liniștea nu era întreruptă decât din când în când, de zgomotul ușor al țurțurilor care cădeau pe pământ. Harry zorea curajos înainte. Bunicul îi spusese să încerce să prindă autobuzul care pleacă la ora cinci de la Mile End, la Poybody, reședința lui Kitty. Dar când a ajuns în Mile End, autobuzul plecase cu cinci minute mai devreme. Așa că lui Harry nu-i rămânea nimic altceva de făcut, decât să-și continue drumul cât de repede posibil. Oare să rămână pe șosea sau s-o apuce pe drumul mai scurt, prin pădure? Dacă ar face aceasta din urmă, ar putea să ajungă cu o oră mai devreme la Poybody. În grabă a uitat să-i ceară sfatul bunicului pentru cazul acesta. Harry nu era temător, așa că a ales poteca, hotărând repede, în timp ce amurgul deja se lăsa. Luna își revărsa blând lumina argintie peste pădurea întunecată, astfel încât copacii aruncau umbre lungi pe acoperământul alb de zăpadă.

Harry pășea înainte cu pas ferm, ținând strâns sub braț cutia vioarei. Era așa de frig, încât îi îngheța respirația și pe gulerul său de blană se formau cristale de gheață. Liniștea era aproape înspăimântătoare. O dată sau de două ori i s-a părut că aude un zgomot. Dar când s-a întors, n-a văzut nimic. Totuși, când zgomotul s-a repetat, i-a venit dintr-odată în minte ce spusese unul dintre vânători în dimineața aceasta. Fuseseră observați lupi în împrejurimi. În orice caz, din cauza gerului extraordinar fuseseră mânați în zonele locuite și atacaseră deja un grup de cărbunari. Harry își amintea că și bunicul îi povestise odată, că pe vremuri, pe când el mai fusese un băiețel, fuseseră văzuți lupi în zonă. Dar din vremea aceea nu se mai întâmplase. Ce bine că bunicul nu s-a neliniștit în urma povestirii vânătorului de animale cu blană, și-a zis Harry. Totuși, în sentimentul de satisfacție în legătură cu lucrul acesta se amesteca tot mai mult și mai mult un sentiment apăsător de frică. Poate că era prima dată în viața sa că Harry se temea serios. Crescut în sălbăticie, el era obișnuit cu felurite primejdii, despre care orășeanul nu știe nimic. Dar acum, îngrijorarea sa creștea de la minut la minut. Zgomotul ciudat, pe care îl remarcase mai devreme, se putea auzi acum mai deslușit și îi impunea sentimentul neplăcut că este urmărit. Dar pășea viguros mai departe, până a tresărit dintr-odată de spaimă, când un strigăt puternic și prelungit a străbătut liniștea.

„O, Dumnezeule!” a strigat sărmanul băiat îngrozit, „sunt urmărit de lupi!” O clipă a simțit ca și când i s-ar opri bătăile inimii și ca și când picioarele ar refuza să-și facă treaba. Dar aceasta a durat numai o clipă. În timp ce striga din adâncul ființei către Dumnezeu după ajutor, a început să alerge cât putea de repede.

Dacă suntem obișnuiți să ne apropiem de Dumnezeu în toate situațiile, atunci o facem înainte de toate lucrurile, adesea inconștient, de îndată ce suntem în primejdie. După împrejurări, dacă este bine, primim imediat ce am cerut de la Dumnezeu. Dumnezeu aude oricând rugăciunea și răspunde la ea. Dar nu întotdeauna poate rezultatul răspunsului divin să fie după gândurile noastre, căci Dumnezeu este mai înțelept decât noi, oamenii.

În timpul alergării sale grăbite, în inima lui Harry s-a ivit un gând, pe care el l-a considerat un răspuns la rugăciunea sa. El știa că puțin mai încolo, în pădure, se afla o colibă de cărbunari. Dacă ar putea ajunge la ea înainte ca animalele flămânde să-l fi descoperit, ar fi deocamdată salvat. Frica de moarte îi dădea aripi. Slavă Domnului! Locul liber din pădure, pe care era coliba, era aici, dar urechea sa auzea deja foarte limpede pașii ușori ai urmăritorilor săi. Numai de n-ar fi ușa încuiată – coliba era de cele mai multe ori goală. Strângându-și mai tare vioara, ca pe un camarad devotat, el a aruncat o privire temătoare în urma sa și a observat trei sau patru forme slabe, cenușii, care se apropiau în goană rapidă. Încă o ultimă efortare și Harry ajunsese la colibă. Ușa stătea deschisă, dar

abia o trântise în urma sa, trăsese zăvorul slab, că lupii se și aruncau furioși pe peretele de lemn. Băiatul și-a dat seama că ușa subțire nu va opune rezistență mult timp acestui atac. Cu sufletul la gură, el s-a uitat în jur prin locul său de adăpost. Încăperea nu avea nimic altceva, decât o masă din lemn neprelucrat și un scaun, iar în colț câteva vedre de petrol goale. În acoperiș, care era aproape plat, a descoperit o gaură mică. Dacă ar putea să-și facă loc prin ea, poate ar fi sigur. A ridicat sprinten scaunul pe masă, s-a avântat pe el și a deschis lucarna. Întâi și-a împins cu mare atenție prețioasa vioară prin deschizătură și după oarecare osteneală a reușit să se strecoare și el.

După ce tocmai împinsese scaunul de pe masă și închisese lucarna, atunci cedase și ușa putredă și lupii au năvălit urlând în colibă. Harry se afla într-o situație îngrozitoare și cu toate acestea a scos un suspin de ușurare când s-a așezat pe acoperiș. Pe moment era salvat. Dar ce trebuia să vadă acum sărmanul băiat? Mai bine de o duzină de lupi săreau, urlând, pe colibă. Priveliștea prăzii lor aproape de tot, părea să le sporească lăcomia sălbatică la nebunie. Aveau spumă la gură și ochii le erau roșii. În timp ce urlau de foame și se mușcau reciproc, încercau să-l apuce pe băiat și Harry aproape că putea să le simtă respirația caldă. În clipa aceasta îngrozitoare s-a rugat din nou. El stăruia ca Dumnezeu să-i arate ce trebuie să facă. De teamă și spaimă, abia dacă putea avea vreun gând limpede. Atunci i-a venit în minte împăratul Saul și îl vedea pe tânărul David în fața împăratului, cântând la harfă, ca mânia împăratului să se potolească. Ar trebui să încerce aici același lucru? Nu va fi și cântatul un mijloc bun ca să rămână vii? Căci primejdia era mare, dacă lupii nu-l vor devora, să-și găsească moartea din cauza gerului înainte să se facă ziuă. Așa că Harry și-a tras mânușile de pe degetele deja înghețate pe jumătate și a început să cânte, la început șovăind, apoi cu o mână mai puternică. Efectul n-a fost de neluat în seamă. Urletul a scăzut și unele animale păreau că ascultă. Dacă Harry se oprea din cântat, urletul și săritul începeau cu o forță dublă. Unul dintre lupi, cel mai mare și conducătorul, cum părea, a făcut o dată un salt așa de înalt, încât aproape că înhățase piciorul lui Harry. Astfel, cântatul s-a dovedit cu adevărat a fi un mijloc de ocrotire; și Harry a cântat, și a cântat, până când, în cele din urmă, mâna sa abia dacă mai putea să mânuiască arcușul. Disperarea voia acum să-l cuprindă pe nesimțite. N-a fost în cele din urmă tot efortul zadarnic și el pierdut? Atunci, în cel mai mare necaz i-a venit în minte cuvântul din Scriptură, că nicio vrabie nu cade la pământ fără voia Tatălui ceresc. Aceasta i-a insuflat o speranță nouă și o nouă încredere. Brațul care ținea arcușul s-a încordat și a biruit curajos oboseala care voia să-l doboare. Cu niciun preț nu avea voie să obosească sau chiar să adoarmă. El era literalmente înconjurat de dușmani. Lupii pe de o parte, gerul pe de altă parte, îl cereau ca victimă. Omenește vorbind, era pierdut. Dar Dumnezeu, în care își pusese încrederea, nu l-a părăsit. Și când ajută Dumnezeu, atunci chiar și ce pare imposibil devine posibil.

În timp ce Harry cânta cântec după cântec pe acoperișul colibeii vechi, în teama inimii sale, în casa miresei domnea mare bucurie. Dar când s-a întunecat, au început să se întrebe de ce Darius, bătrânul violonist, nu venea. Musafirii erau deja toți adunați în marea șură, aranjată ca sală festivă.

„Azi-dimineață încă am vorbit cu bătrânul”, a relatat poștașul, care venise cu omnibuzul. „Nu vorbește despre nimic altceva, decât despre sărbătoarea de astăzi și precis avea de gând să vină. Este posibil să vină pe jos prin pădure.”

„Acolo au fost văzuți lupi!” a strigat unul dintre musafiri. Toți tăceau îngroziți. Darius era iubit și de cei tineri și de cei bătrâni.

„Câțiva dintre noi trebuie să-și ia puștile și să cerceteze poteca din pădure”, a propus unul dintre ei.

Îndată, Alick, fratele miresei, a luat pușca și a pornit la drum cu trei dintre musafiri, ca să-l caute pe bătrânul violonist. Au ajuns repede la pădure și, ascultând, stăteau toți liniștiți. Auzeau în depărtare un urlet îngrozitor.

„Să dea Dumnezeu să nu ajungem prea târziu! Veniți, oameni buni!”, i-a încurajat tânărul pe însoțitorii săi.

Au înaintat grijuliu. Deodată au stat ca la comandă cu respirația tăiată. Ce era aceasta? Urletul lupilor se amesteca cu sunete de vioară. Sunetele veneau încet, aproape supărător.

„Acesta trebuie să fie bătrânul Darius, care cântă în fața dușmanilor săi”, a strigat Alick, uitând în groaza sa orice precauție. „Darius, rezistă!”, a strigat el tare în mila sa adâncă pentru bietul om bătrân.

Între timp se apropiaseră de locul deschis din pădure și în lumina argintie a lunii nu l-au văzut pe Darius, ci pe Harry, nepotul său, care, sus, pe acoperișul colibei, cânta ca să-și salveze viața, de jur-împrejur cu lupii urlând. În clipa următoare au răsunit patru împușcături și trei dintre animale au căzut lovite, colorând zăpada în roșu cu sângele lor. Încă o salvă de împușcături și restul fiarelor au fugit înapoi în pădure.

Era momentul culminant! Harry ajunsese la capăt cu puterea sa. Arcușul a căzut din degetele sale înghețate. Oamenii l-au luat grijuliu jos de pe acoperiș și l-au dus în interiorul colibei. După ce l-au dezbrăcat, i-au frecat zdravăn membrele cu zăpadă. Cu puțin efort, au reușit să îi toarne puțin rom în gură. După aceea a respirat adânc. A sunat ca un sughiț.

„Nu mai pot să cânt, nu pot!” a șoptit Harry.

„Nici nu trebuie, băiete”, a spus Alick, aplecându-se prietenos asupra lui. „Lupii nu mai pot să-ți facă nimic rău. Toți au fost izgoniți.”

„O, atunci Dumnezeu v-a trimis. Știam bine că el mă va ajuta”, a spus Harry simplu.

După ce se odihni o jumătate de oră, a fost în stare să povestească de ce bătrânul Darius nu venise.

Atunci, unul dintre salvatori a strigat:

„Nu povesti acum! Să ne întoarcem neîntârziat! Acasă, toți sunt în mare neliniște privind soarta bătrânului om. Tu poți să-i liniștești cel mai bine, Harry, pe când le vei povesti totul. – Vino, încearcă să mergi”, a adăugat el prietenos. „Este mai bine pentru tine, cu toate că ai fi meritat să fii dus pe mâini.”

„A fost purtat – de mâini mai puternice decât mâinile omenești”, a spus Alick profund impresionat. Cele întâmplare îl atinseseră în străfundul inimii. „Oameni buni”, a strigat el, „să-L punem și noi oricând la socoteală pe acest Dumnezeu puternic!”

Cât de mare a fost uimirea generală când, Harry, în sfârșit, sprijinit de salvatorii săi, ajunsese la locul destinației sale! Toți au auzit cu profundă compasiune aventura înspăimântătoare pe care o trăise tânărul violonist, iar întrebările și admirația n-au avut sfârșit. Harry era eroul zilei și femeile, înainte de toate, l-au copleșit cu dezmierdări. Că a fost întremat cu mâncare și băutură din belșug, se înțelege de la sine.

După o vreme, Harry s-a simțit destul de puternic ca să cânte, căci doar pentru asta venise. Mâna sa a tremurat la primele tonuri. Sunetul vioarei îi aducea prea viu în amintire cele trăite. Dar apoi și-a pus toată inima, revărsându-se de mulțumire și bucurie în cântatul său.

În vremea de mai târziu, Harry s-a gândit de multe ori când a cântat, la ajutorul minunat al lui Dumnezeu și la salvarea din primejdia morții. El nu s-a rușinat să depună mereu o mărturie sinceră, în toată simplitatea, pentru Cel care nu făcuse de rușine încrederea sa, da, care nu i-a făcut niciodată de rușine pe cei care îl așteaptă cu nerăbdare.